

Senin Olun Mevzilerin Gökkuşaağı Gönder Bana

Ecz. Cengizhan Erol

Acılar vardır yurdumda. Duyumsamaya başladığınız anda, varolan bütün hislerinizden vazgeçebileceğiniz acılar.

Bir çocuğu bok çukurunda kaybederken biz, bir genci paramparça dağlarında yitirirken, ihtiyarını maaş kuyruğunda, oğlunu sabahın köründe basılmışken kaldığı evi, doğumdayken gelini, kurgulamaya çalışılırsa en değme polisye vakalarında bulunamayacak şekillerde aldatılan, işkence edilen ruhlarıyla, yalnızlığıyla, yoksunluklarıyla beyinleri çürüten acılar. Tarifini bile yapmaktan utandığımız, borca aldığımız dünyamızı devredeceğimiz çocuklarımıza anlatırken titrediğimiz acılar. Acılarını yarıştıran bir toplumun bireyleri olmak gibi bir lüks yaşarken, neden diye sorar bir anda biri, oysa ben... Benim ki senden daha yakışıklı bir acı sonuçta.

Acılarına şiir döken, türkü yakan. Anlatmaktan zevk alan dedeleri olan, feryadı, narayı en çok çekeabilen, ağladığında dünyayı ters döndürebilen. Devrimcisini toprağa zılgıtlarla gönderebilen. Hastalıkları, hastaları, ilaçsızlıklarıyla gerçekten en şahane sanat eseri gibi duran bizim olan tek şeyimiz, bizim acılarımız. Bir film döker dudaklar ve acıları kadar büyür toplumlar diyerek aldatır bizi filozoflar. Yalandır oysa külliyan yalan. Mesela...

Bir sabah uyanır çocuk. Dün eğlendiği sokağa, oyunlar oynadığı, ateşler yaktığı noktaya koşmak ister biran önce elinde salçalı ekmek. Hızla geçer yanından dev gibi bir şey, demir de üstelik, daha önce hayatında görmemiştir böyle bir şeyi, eğer beş cm sağdan geçse paramparça edebilecektir çocuğu, ne kadar da dikkatsiz bu dev demiri kullanan şoför diye düşünür çocuk, arkasındaki toz bulutuna söylenerek. O dev demir tekerlekleri olan makine gider ve bir gün önce oyunlar oynadıkları eğlenip güldükleri ateşi darmadağın eder...

Ve siyah beyaz televizyona mahkûm edilir bütün gün boyunca çocuk. Dışarı çıkmak ta yasaklanmıştır anlamısızca. En çok babası sevinir bu işe, nerdeyse halay çekecektir mutluluktan, kahvehane arkadaşlarıyla birlikte. Bütün istedikleri olmuş çocuklar eve kısırlanmıştır sonuçta. Babaların günlerce yalvarıp yapamadığını bir asker elbiseli üç dakikalık bir konuşmayla bir anda yapabilmıştır ve on kardeşinin tamamı evdedir. Dizlerinin dibindedir babanın. Ve çocuğun hayatına en unutulmaz acıları ilmek ilmek işleyecek süreç başlamıştır kendisinden bile habersiz. Acı o kadar büyümüştür ki bir ömür kokusu çıkmaz üzerinden.

Neden diye sorar çok sonra birgün. Manyak mıyız biz. Akşam dökülünce sokağa geçipte televizyonun karşısına en çok ben ağlayacağım veya en çok üzülen ben olacağım sevdası. Yeşillikler var oysa dünyamızda, maviler, bir yudum aşk ı koklamak var, bir nefes soluklanmak. Hırsıyla uyanılan sabaha bugün en zengini ben olacağım acının diyenin akşamı da erken oluyor sonuçta. Arabası en büyük olanın vergisi en yüksek oluyor her yanında hayatın.

Ne olmak istiyorsun diye soruyor ayakkabısı yırtık çocuğa, gözlerinde sahtekar bir fer, sesi felaket kötü sunucu, büyüyünce? Çocuk acılı bir çığlık sessizliği ile... İNSAN olacağım diyor. İnsan olmak, büyüyünce en büyük erdemini acılı çocuğun. Ve bu cevabı sindiremediğinden hüngür hüngür ağlamaya başlıyor sahtekar sunucu. Sorun tam da göbeği ile bu. İnsan olamamak ne kadar çok ise acı o kadar çoğalıyor gözlerde ve yürekte. Babası uzaklaşıyor evladına, kardeş kardeşi tanımamayı daha bir anlamlı görüyor. Yalan ve hırsız doluyor bütün sokaklarına memleketimin.

Yönetmek işte bu an da başlıyor bütün noktalarında dünyamın. Bütün örgütler de... Yönetememek veya... Yönetebilmek bir aileyi, bir eczaneyi veya bir memleketi. Yönetememek veya... Bu zamanlarda olmuyor olamıyor. Sevgi yok, ilgi yoksa hayatında bir toplumun kıscacı acı çoğalıyorsa yönetmek o kadar zorlaşıyor. Ve ne kadar çok gaddar olup ne kadar ağa rolüne bürünüyor sa birey o kadar yönetebilmiş oluyor yönetmek zorunda olduğu topluluğu.. Bir devlet başkanı astığı astık kestiği kestik oldukça yönetebilmiş oluyor. Hoş diğerleri başarısız mı bu işte. Elbette hayır, ama asla bir sonraki süreçte hatırlanmayacak, anımsanmayacak yönetici karakterleri olacaktır bunlar. Tarihe altın, bronz veya teneke harflerle geçebilmek için vurun diyor tarihin kendisi.. Paradokslar bülbülü. Tarihim benim. Ne kadar çok acı o kadar çok başarı. Yazıklar mı olsun, ne kadar çok yazık o kadar çok hain gülümseme. Dünyayı ben kendi acılarında var etmedim mi sonuçta. Acısız bir coğrafyada buluşmak isteğiyle, sağlıklı kalın...

Kan Kurşundan Silinince Kardeş Olur Eller Bana